

Kom je eten?

Geduldig stonden ze in een rij te wachten om hun paspoort te laten zien. Een vrolijke politiemans stond aan het eind van de rij. Hij vroeg toen Djajo aan de beurt was: 'Zo meneertje. Wie ben jij en wat kom jij hier doen?'

Djajo keek naar tante Lena, maar die knikte dat Djajo best zelf kon antwoorden. 'Nou, ik ben Djajo uit Nederland en dit is mijn tante Lena. Wij komen naar de vriendelijkste mensen van de hele wereld kijken. Die wonen hier, heeft tante Lena gezegd.'

De politieman glimlachte van oor tot oor en antwoordde: 'Dat heeft die tante van jou goed bedacht.

Hier wonen eigenlijk alleen maar vriendelijke mensen. En weet je waarom wij zo vriendelijk zijn?'

Djajo schudde zijn hoofd.

'Omdat wij heel nieuwsgierig zijn en gewoon nog tijd voor elkaar hebben. Wij willen graag horen wat andere mensen meemaken, wat ze denken en wat ze wel of niet leuk vinden.

‘Waar kun je dat geduld kopen?’ vroeg Djajo nieuwsgierig. ‘Ik zie hier helemaal geen geduld-winkels.’

‘Nee,’ lachte tante Lena. ‘Geduld kun je ook niet kopen. Iedereen wordt met een beetje geduld geboren. Als je goed oefent, dan groeit je

geduld tot de hemel. En als je niet oefent, dan krimpt je geduld. Als je geduld helemaal op is, dan word je boos. Dan is het voor niemand meer leuk.’

‘Maar hoe oefen je dan geduld?’ vroeg Djajo.

‘Ah,’ zei tante Lena. ‘Daar heb je nieuwsgierigheid voor nodig. Als je nieuwsgierig bent, wacht je vanzelf even af. Dat is het begin van meer geduld krijgen. En van proberen kun je toch leren?’

Djajo had genoeg gehoord. Tante Lena was echt wijs. Of was ze eigenwijs? Ze had overal een antwoord op. Nu wilde hij snel weer verder met spelen, want de jongens trokken al aan zijn arm.

Twée vingers in je neus

's Avonds gingen Djajo en tante Lena om 7 uur wéér bij Jenna, Pietro en de kinderen eten. Ze wisten nu zelf de weg te vinden. Weet jij nog de namen van alle kinderen? Ook de opa en oma waren nu uitgenodigd voor het eten. Ze hadden het gisteren zo gezellig gevonden en ze wilden allemaal nog veel meer vertellen en horen. Tante Lena wilde bijvoorbeeld nog weten of de mensen op dit eiland ruzie maakten.

'Zeker wel,' vertelde Jenna. 'Maar dat duurt nooit zo lang. Wij hebben namelijk een geheim teken en daarmee is elke ruzie zo over.'

'Hoe is dat teken dan?' vroeg Djajo nieuwsgierig. Jenna stopte twee vingers in haar neus. Iedereen moest lachen. Djajo begreep wel dat je dan niet lang meer ruzie kon maken. Maar een beetje vies vond hij het wel. Hij had juist altijd geleerd niet met zijn vingers in zijn neus te zitten. Tante Lena was nog niet overtuigd. 'Maar denken mensen dan niet dat je ze uitlacht?' vroeg ze.

Aldo schudde plechtig zijn hoofd. 'Nee hoor, omdat we dat hebben afgesproken, weet iedereen wat twee vingers in je neus betekent. Dat wil namelijk zeggen: ik wil met jou geen ruzie maken, want ik wil niet vergeten dat we vriendjes zijn.'

'Zijn alle mensen hier dan vriendjes van elkaar?' vroeg tante Lena verbaasd.

Zelda vroeg net zo verbaasd: 'Is dat bij jullie dan niet zo?'

Djajo zat al met zijn hoofd te schudden. 'Nee, bij ons zijn niet alle mensen vriendjes met elkaar. Ze